

Ens ha arribat

Quim Nadal es cola en un dinar privat a Girona

No és cap secret que Joaquim Nadal controla la ciutat de Girona com si fos casa seva. Tants anys fent-hi d'alcalde bé han de servir per a alguna cosa, i

el conseller continua movent-s'hi com si fos el primer regidor. El fet és que fa unes setmanes Artur Mas dinava en un restaurant cèntric amb

alguns càrrecs del seu partit i uns convidats gironins quan Nadal va fer-hi acte de presència, sabent que era una reunió privada i que el local

estava tancat a la resta del públic. El conseller va passar llista a veure qui hi havia, i la direcció gironina de CiU n'ha fet *casus belli* per aquesta intromissió.

Trossos

Vicenç Villatoro

Maragall

■ Quan Zapatero va dir allò famós de "donaré suport a l'Estatut que surti del Parlament de Catalunya" jo crec que era sincer. Sabia que el Parlament no podia aprovar cap Estatut sense els vots favorables del PSC. I estava convençut que el PSC no donaria mai els seus vots a un Estatut que Zapatero no pogués acceptar. Ell no comptava amb el factor Maragall. I potser Maragall es pensava que Zapatero era capaç d'acceptar molt més del que va acceptar a l'hora de la veritat.

Montilla

■ Amb la lliçó apresada, el president Montilla planteja l'estratègia d'aquesta legislatura amb la idea de posar-se al davant de les manifestacions a Catalunya, picant l'ullet simultàniament a l'opinió ca-

L'endemà del dissabte

Matthew Tree

Monzó. No he vist l'exposició Monzó (a Arts Santa Mònica, Barcelona, fins a l'11 d'abril), però n'he llegit el catàleg (*Monzó. Com triomfar a la vida*, editat per Galaxia Gutenberg), que explica segons quines coses d'aquest escriptor que fins els que n'hem llegit absolutament tot no sabíem pas. Si hi ha un fil narratiu que corre al llarg d'aquest volum ha de ser l'atenció obsessiva del Monzó als detalls quotidians de la vida (s'hi reproduïx, per exemple, un fragment d'un article en què parla de com un bar determinat ha canviat els glaçons de sempre per uns de petits que s'encongeixen al whisky al cap de poc i amb cada glop han de ser escopits com si fossin pinyols d'oliva). Aquest escrutini constant de l'entorn ha marcat (de la mateixa manera que l'han marcada trenta mil coses més) tota la seva obra, que és internacional, irreductible i terminalment irreverent. El que el llibre no diu, perquè no toca, és que fins i tot el Monzó ha hagut d'aguantar la part que li ha tocat de crítiques bufats,

de comentaristes còsmicament necis i d'autors que, per bé que no li arriben ni a l'enfranc de la sabata, no dubten a dir-li que segons ells, no escriu com cal.

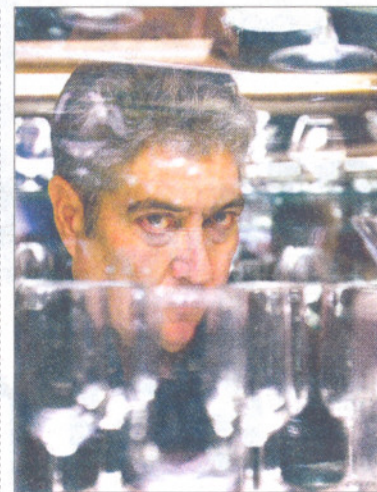

Espinàs. El dia 4, el mateix en què vaig acabar el llibre sobre Monzó, el convidat especial al programa *Cel obert* de Ràdio 4 va ser Josep Maria Espinàs, que acaba de treure un llibre nou (*La festa segueix*). En comptes de limitar-se a contestar les preguntes del presentador, l'Espinàs es va esplaïar i ens va donar -a tots els que l'escoltàvem- una mena de classe magistral. Tothom, deia l'Espinàs, està condemnat a escriure a la seva manera, sigui quina sigui. Un autor que vol franquejar el propi lliard estilístic acabarà fent l'ase, per bé que guanyi molts premis. Per això, va rematar l'Espinàs, ell -en considerar que sempre escriu el que ha d'escriure i punt- mai no ha vist la necessitat d'apuntar-se a

cap capelleta; i com a resultat (hauria pogut afegir) ha estat bescantat per tots els que ho han fet. Tal com li ha passat al Monzó.

Detalls. Amb qui l'Espinàs també té en comú una atenció insòlita als detallets de la vida. Com si -nascuts tots dos al can seixanta polític i social que ha estat Catalunya al llarg del segle vint; i envoltats com estaven per tot d'opinedors professionals que s'omplien la boca de tòpic rere clíxer rere lloc comú, ara des d'una trinxera ideològica adés des d'una altra; i en adonar-se que formaven part d'una cultura que mai no havia gaudit de prou normalitat per ser donats per descomptats- tots dos haguessin decidit limitar les seves opcions a l'observació minuciosa de la realitat real: als glaçons que suren al got que tenen davant. I són precisament ells i escriptors com ells que han ajudat a fer que la literatura catalana sigui entre

Monzó posa una atenció obsessiva en els detalls quotidians ■ PERE VIRGILI

les menys presumides i alhora més ambicioses del continent. Com cansen, per contrast, les homilies pomposes que ens regalen tants autors -i em ve al cap algun nom anglès- que escriuen en les llengües que tanta gent encara s'entesta a considerar *importants*.